

[Jytte Hilden]

Sandheden er jo, som også de to sidste talere har sagt, at sektorforskningen er meget varieret og meget mangfoldig. Det drejer sig om Vandkvalitetsinstituttet, som er et ATV-institut, det drejer sig om Socialforskningsinstituttet, der ligger i Socialministeriet, og det drejer sig om Center for Udviklingsforskning, for blot at nævne tre vidt forskellige temaer.

Denne mangfoldighed bør bevares efter vores mening. Der er brug for målforskningsinitiativer, og når jeg siger det, er det for at understrege, når diskussionen går om sektorforskningen, at vi ikke et sekund viger fra, at samfundet som sådant – og det vil sige en regering som sådan – har brug for at have sine egne institutioner, hvor man kan få udrædninger, hvor man kan få målforskning, hvor man kan bestille og købe forskellige undersøgelser. Det er meget vigtigt.

Men det, der også er vigtigt for kvaliteten af den forskning, som man køber, er, at de medarbejdere, der befinder sig på disse institutioner, er højt kvalificeret, at de får mulighed for at udfolde deres talent, og at de målt med enhver videnskabelig alen kan stå mål med den forskning, som foregår andre steder. Det er derfor, vi glæder os meget over, at det nu tilsyneladende lykkes at få en model for en tredeling af den måde, bevillinger tildeles på gennem Folketinget.

Den ene del er en basis til hver institution, som institutionerne selv råder over til fri forskning. Vi vil ikke sige, at den enkelte medarbejder så skal bruge en fjerdedel eller en tredjedel af sin tid til fri forskning. Vi er overbevist om, at de enkelte institutioner er i stand til selv at fordele den tid, der er brug for for den enkelte medarbejder og for institutionen som sådan. Men en basisbevilling, hvorved man kan få fyldt sin videntank op – og det ville jo være mærkeligt, hvis ikke det ville være inden for de områder, som beskæftiger og interesserer de enkelte medarbejdere – synes vi er et meget stort og meget konstruktivt skridt i diskussionen om sektorforskningen, som jo er forholdsvis ny, men som ikke desto mindre tager cirka halvdelen af de offentlige forskningsbevillinger. Det er den ene del.

Den anden del er spørgsmålet om programbevillinger. Det er det, jeg taler om ved hensyn til det, samfundet har brug for, det,

enhver regering ligesom er nødt til at kunne lave.

Den tredje del drejer sig om kontraktforskning, hvad man kan finde i fonde, hvad man kan købe sig til rundt omkring. De sidste to ting er i deres natur sådan set ikke nye i relation til, hvordan sektorforskningsinstitutionerne er vokset op.

Men vi glæder os altså over, at vi ved denne debat ligesom får understreget det princip, som for Socialdemokratiet i de seneste års diskussioner har været væsentligt.

Så vil jeg godt sige, at medarbejderne skal have fri tid, men de skal også være fri for i én uendelighed at blive udsat for kritik med hensyn til deres kvalifikationer. Det er derfor vigtigt, at de ansættelsesprocedurer, som vi har på sektorforskningsinstitutionerne, ikke kan anfægtes, og her vil jeg godt sige, at når Socialdemokratiet kan tilslutte sig den dagsorden, som hr. Rahbæk Møller foreslog også på vore vegne, er det under den forudsætning, at ansættelsesprocedurerne ikke bliver både så kedsommelige og så langsommelige, som de er på universiteterne. Det er ikke tanken, at medarbejdere skal vurderes og vendes og drejes i halvandet år, og at der skal sidde kloge udvalg og gøre dette. Det er bestemt tanken, at den vurdering, der skal ske, skal være en kvalitetsvurdering på de videnskabelige kvalifikationer.

Derudover er der tale om, at medarbejdere på sektorforskningsinstitutioner selvfølgelig skal kunne samarbejde. Det siger sig selv. Man kan ikke have folk ansat på institutioner, der skal bruge en del af deres tid på målrettet forskning, hvis de ikke formår at målrette deres indsats til de opgaver, som er de målrettede. Derfor stilles der selvfølgelig krav om en ekstra klump af kvalifikationer eller en anden form for kvalifikationer hos medarbejdere på sektorforskningsinstitutionerne end f.eks. på universiteterne, hvor det i højere grad kunne være den sidste klump, de pædagogiske kvalifikationer, som spiller en rolle, nemlig spørgsmålet om: er den enkelte medarbejder i stand til at undervise, at formidle sin viden, at få den givet videre til næste generation, til studerende? Det er altså de tanker, der ligger bag vores tilslutning til de punkter, der er i den foreslåede dagsorden.

Nu er dagsordenen meget snusfornuftigt udarbejdet på den måde, at ministeren skal komme med en redegørelse, ikke til det stak-